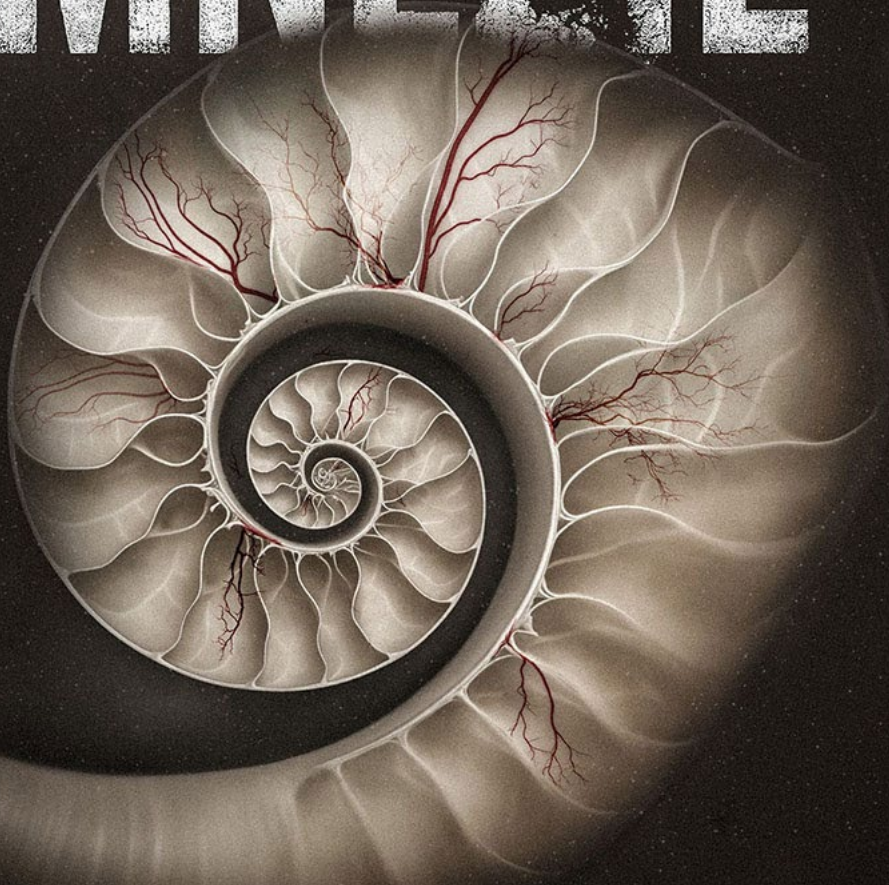

FRANCK
THILLIEZ

AMNÉZIE

xyz

DALŠÍ PŘÍPAD
LUCIE HENEBELOVÉ

Amnézie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez

Amnézie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FRANCK
THILLIEZ

AMNÉZIE

xyz

*C'est une bien triste mémoire que celle qui
ne fonctionne qu'à rebours.*

LEWIS CARROLL

Je to velmi smutná vzpomínka, která dává
smysl jen pozpátku.

LEWIS CARROLL

Prolog

Povídalo se, že je všechny zabil. Ženu, čtyřleté dítě, muže – v průběhu let nalezené oběšené. Po generace se ty řeči šířily, zkreslovaly, zveličovaly. Nikdy se nenašel jediný důkaz, ani sebe-menší jistota. Jen podezření, toť vše. Tvrdilo se dokonce, že se do něj v noci vracejí duchové minulosti, že nahoře tančí podivná světla. Buldozery se ho prý snažily několikrát zničit, pokaždé se však záhadně porouchaly. Veškeré letité pokusy vyrvat ho ze základů selhaly.

Minulý týden se Salima této hromadě hloupostí posmívala. Ještě včera tomu nevěřila. Avšak zde, tváří v tvář tomuto opuštěnému domu mezi Hemem a Roubaix...

„Jen si to vyfotíš a padáme odsud, o. k.“

Alexandr ji u plotu pozemku políbil, jako kdyby byli na školním dvoře.

„Snad se ti nezačínají klepat kolena?“

„Ne, ani náhodou, ale čím míň se tu budem poflakovat, tím líp. Znáš moji mámu...“

Vylezli na severní zeď, dostali se přes šrot a dřevo, které tu už zanechali jiní lovci přízraků, a přistáli uprostřed kopřiv a trnitých keřů.

Salima se narovнала. Na temném pozadí plném stínů se klátily větrem zmítané cypřiše. A za nimi strnulý dům ze studeného ka-

mene. Tak studeného... Prsty mladé dívky křečovitě sevřely přítelovu bundu.

Vykročili a s námahou vylezli k jednomu z mála nezazděných oken v patře.

Byli uvnitř. Křupání rozbitého skla pod jejich nohama.

Mladík rozsvítil baterku.

„Plechovky,“ zašeptala Salima.

„A injekční stříkačky. Nevěděl jsem, že si duchové šlehaj. To trochu boří mýtus.“

Alexandr osvětlil prostor kolem. Kusy hnusných odchlípnutých tapet visících z provlhlých zdí. Žádný nábytek, žádná postel, jen polorozpadlé matrace poseté skvrnami od moči.

„To byl pokoj toho děcka. Tady ho našla matka mrtvé. Jo, přesně tam, kde teď stojíš.“

„Buď zticha, sakra! Tohle vědět nepotřebuju!“

Alexandr si rychle strčil baterku mezi zuby a z kapsy vytáhl foťák.

„Zítra dám tohle všechno na můj blog. To budou ve škole zírat. Pojď za mnou, mrknem se nejdřív dolů.“

Salima, arabská dívka s dlouhými pečlivě spletenými copánky, ztuhla.

„Proč? Na co! Všechno je tam zazděné, nedostaneme se ani tam, ani ven!“

„Kdybychom museli...“

„Kdybychom museli co?“

„Já... Já nevím... Utéct, například! Sakra! Staly se tu přece jenom hodně divné věci!“

Alexandr zvedl obočí a pokrčil rameny.

„Tak tu zůstaň, jestli chceš, ty strašpytle. Já jdu dolů.“

Přitiskla se k němu.

„Musíš mít vždycky poslední slovo, ty parchante.“

Vydali se po schodech dolů. Všude číhaly temné ledové stíny. Dívčina představivost pracovala na plné obrátky. Cítila kostnaté prsty lehce se dotýkat těch jejích, ze tmy na ní vystupovaly a zase mizely neurčité cizí tváře. Ano, ten dům dýchal, kdesi uvnitř bilo jeho srdce. Alexandr poprvé zareagoval na sevření její ruky se stejnou intenzitou.

Jeho sedmnáctileté hrdlo se rovněž sevřelo strachy. Začnou snad zdi potit krev barvy černomodrých vinných hroznů, jak se říkalo?

Ne, ne, to není možné. Je to jen další městská legenda.

Vstoupili do kruhové místnosti se zužujícími se zabeđenými okny. Brloh byl cítit zatuchlinou, plísni a vlhkostí starého sklepa. Na rozbitých dlaždicích se válely pytle sádry, omítky a stavebního nářadí. Zednické lžíce, lopatky, dláta, pily, krumpáče. Salima si přitiskla šátek na nos. Náhle se jí v mysli zjevila příšerná představa lebky rozbité kladivem.

Před ní praskot elektrického náboje, pak oslepující blesky. Alexandr se točil kolem své osy a prstem tiskl spoušť digitálního fotoaparátu. V záplavě blesků se objevovaly kusy rozbitého zrcadla, rozlámaných talířů, vyhořelých svíček uspořádaných do pentagramu.

Vtom ztuhl. Jistota mladého ochránce byla rázem tatam. Před ním stála na zemi nádoba plná červené tekutiny.

„Do prdele!“

Naklonil se.

„Vypadá to jako...“

Zapraskání ve vedlejší místnosti následované hlukem padajícího předmětu.

Někdo. Nebo něco.

Alexandr rychle o tři kroky ustoupil, až narazil do své přítelkyně. Panika. Náhle mu zátylek zchladilo lepkavé pohlazení.

Oněměl hrůzou. Položil si ruku na ucho. Jeho prsty se zbarvily purpurovou barvou.

Kapala ze stropu.

Krev.

Salima potlačila výkřik a pak zakopla na prvním schodu. Alexandr upustil baterku, která se začala kutálet proti zdi. Zrychlil se mu dech. Pomohl dívce vstát.

A zatímco utíkali jako o závod, do místnosti vstoupil stín a pomalu se blížil k jejímu středu. Postava pod černou kapucí zvedla ze země upuštěnou baterku a namířila její světlo nahoru ke stropu.

Dílo se chýlilo ke konci. Matematický chaos v dokonalosti kruhu.

Světlo obkreslilo točitý nápis se stovkami čísel. Zabírala každý čtvereční centimetr omítky.

Ruka v rukavici namočila štětec do tekutiny v nádobě. Bylo zapotřebí čísel, dalších a dalších. Až po podlahu.

Zpečetit osud příští oběti.

Náhle, zatímco lepkavá tekutina ulpívala na zdech, tvář pod kapucí podivně zbledla a temná postava v jakémsi panickém záchvatu rychlým gestem dopsala: „Máš-li rád vzduch, budeš se bát mého hněvu“.

1.

O měsíc později

Stěrače marně bojovaly s přívaly vody dopadajícími na čelní sklo Mercedesu. Větve stromů zmítané vichrem vypadaly, že se co nevidět zlomí.

Alain se naklonil nad volant a přilepil nos k palubní desce. Viditelnost téměř nulová.

To mu tak scházelo, nejen že se nechal oškubat v kasinu v Saint-Amand-les-Eaux jako slepice, teď ještě tahle proklatá bouřka století! Větší smůla už ho potkat nemohla. Poslední kilometry před Valenciennes budou stát nepochybně za to!

Ještě víc zpomalil. Zatracené počasí. Do konce týdne navíc hlásí přívalové deště s nebývale intenzivními bouřkami.

V tom okamžiku se jeho tvář zkroutila do ošklivé grimasy. Dupl na brzdu a auto prudce zastavilo na rozmáčeném listí jen pár centimetrů před obrovskou ulomenou větví. V záři předních světel ještě poletovaly její úlomky.

„To snad ne!“

Alain otočil volantem a dal okamžitou zpátečku. Stačilo, aby se za ním vynořilo další auto, a bum!

Vtom uslyšel tupý zvuk na okně spolujezdce. Nadskočil leknutím.

Zprvu myslel, že na jeho auto dopadl další úlomek větve, ale ne, v tom to nebylo. Ne, byly to... ruce... přitisknuté na okno.

Alain křečovitě stiskl volant. Venku v temnotě spatřil tvář. V návalu paniky zařadil jedničku.

Zmizet, co nejrychleji ujet.

Venku se mísil křik s nářky přírody.

Tam, přímo před sebou uviděl v záři reflektorů ženu s rukama na kolenou pokrytou blátem. Zuřivě vrtěla hlavou, tvář jí bičovaly vítr a déšť. Z děsu v jejích očích a prudce se zvedající hrudi Alain pochopil, že ho prosí, aby jí z té hrůzy pomohl.

Vynořila se z křoví. V teplákách a teniskách.

Alainovi se nechtělo ani za mák z bezpečí kabiny řidiče. Co když to byla past? Spadlá větev přes silnici, opuštěné místo, široko daleko žádný svědek... Přesto nakonec odemkl dveře a vystoupil s bundou přes hlavu. Sklonil se, aby mohl lépe čelit poryvům větru a lijáku. Ani ne za tři vteřiny byl skrz naskrz promočený.

„Madam? Vy...“

„Kde jsme? Řekněte mi, kde jsme!“ křičela lapajíc po dechu.

Vypadala, že se co chvíli zhroutí.

„Kousek od Valenciennes, ale...“

„Valenciennes? Co to má znamenat?“

Ukázala mu pořezanou dlaň plnou krve a hlíny a vykřikla:

„Musíte mě zavést do Lille... musíte... mě tam vzít! Prosím vás! Zavezte mě do Lille!“

2.

Bušení na dveře.

Lucie Henebellová se podívala na hodinky. Skoro půl jedenácté v noci. Kdo se k ní mohl v tuhle hodinu tak vehementně dobývat? Opatrně vstala, aby nevzbudila dvojčata choulící se k sobě pod dekou na kanapi, došla ke dveřím a otevřela je.

Před ní stáli dva na kůži promočení mladíci. Studenti z bytu nad ní. Jérôme a Anthony.

„Madam! Musíte se jít okamžitě podívat!“ řekl zadýchaně roz-cuchaný Jérôme. „Vracíme se ze Sombierra! Padesát metrů odsud! S jednou ženskou je to tam moc zlý! Vypadá na umření! Pojdte!“

Lucie vzdychla. Sousedi ji obtěžovali kvůli sebemenší pitomosti.

„No tak zavolejte záchranku. Nebo policii.“

„Ale vy jste policajtko!“

Policajtko si stáhla blond vlasy červenou gumičkou do culíku a řekla:

„Jo, ale zaprvé, jak sis asi všiml, nejsem ve službě, zadruhé venku leje jak z konve a zatřetí nebudu v pozoru pokaždé, když se někde něco semele. Já mám po práci taky svůj život. Mám snad na dveřích nápis Armáda spásy?“

Už se chystala zabouchnout, Jérôme však strčil do dveří nohu.

„Něco se jí stalo! Ta nešťastnice má na zápěstích stopy po pro-vazu! Je celá od bahna! Neví ani, co je dnes za den! Člověk by řekl... vypadá to, že neviděla světlo už měsíce!“

Policejní poručice zaváhala. Polda ve dne v noci. Povinnost pomáhat osobám v nouzi.

Podívala se za sebe pod tíhou dilematu každé matky. Co s jejími miláčky? Nechat je opět o samotě? Co její slib „Už nikdy v noci“?

Na to, aby volala chůvě, už je moc pozdě.

„Říkáš padesát metrů odsud?“

„Necelých... Tamhle... Hned vedle!“

Zjistit situaci, zavolat výjezdovku, pokud bude třeba, a vrátit se. Jen pár minut, než se zase vrátí k dětem. Nesnášela je takhle nechávat. Věčně někde v akci, bůhví kde... Už nic takového.

„Tak jo. Jeden z vás tu ale zůstane a dohlídne na moje dcery. Anthony?“

Plachý mladík jen tiše přikývl. Měl obličej plný akné podporovaných výlučně hamburgerovou stravou a časem tráveným povětšinou nad elektronickými obvody. Student poslední generace. Zнала ho ze strojírenské školy, seriózní typ. Ne zrovna otcovský, ale ani příliš natvrdlý, aby nedokázal pohlídat dvě čtyřleté holčičky.

Lucie přešla rychle k počítači otevřeném na stránkách seznamky a vypnula ho. Hodila na sebe svůj starý kabát, zašněrovala obnošené kožené rangersky a zastrčila knížky a papíry do rohové skříňky. Pak rychlým pohledem zkontrolovala místnost. Šuplíky, dvířka, skříňe: vše zavřené. Kromě panenek a hraček rozházených po zemi bylo všechno čisté a uklizené.

„Na nic tu prosím nesahej. Nezapomeň, že jsem policajtk a policajti mají čuch. Můžu se spolehnout?“

Anthony přikývl a usadil se do křesla naproti dvojčatům.

„Jo a díky,“ dodala. „Kdybys někdy potřeboval píchnout s pokoutou...“

Bez dalšího otálení se Lucie vydala vstříc noční bouři.

3.

Mladá žena se choulila v hale rezidence Saint-Michel v srdci univerzitní čtvrti v Lille. ISEN, ICAM, HEI... Studenti jí chvíli předtím přinesli deku a hrnek horké čokolády, které se ani nedotkla. Poraženecky vystrašený výraz ve tváři, rozcuchané černé vlasy, promočená tepláková souprava... Vše v jejím naježení, stažení se do sebe připomínalo štvané a vyděšené zvíře.

Když se k ní Lucie přiblížila, všimla si okamžitě zářezů od provazů na jejích zápěstích, která měla překřížená na hrudi. Policistka oklepala deštník a sedla si před ní na bobek.

„Ničeho se nebojte. Jsem od policie.“

Neznámá se pokusila vstát, Lucie ji však zastavila položením ruky na rameno.

„Vypadáte velmi vyčerpaně. Zůstaňte raději sedět, postaráme se o vás.“

Lucie nadzvedla opatrně dolní lem jejích tepláků. Tvář mladé ženy se zkroutila bolestí.

„To bolí!“

„Odpusťte...“

Stopy po provaze i na kotnících, téměř do krve. Lucie se otočila:

„Zavolal někdo policii?“

Všeobecné vrtění hlavami.

„Postarám se o to,“ navrhl Jérôme dříve, než policistka stačila vytáhnout mobil.

„Řekni, že tu máme osobu ženského pohlaví mezi třiceti až pětatřiceti lety, kterou je potřeba dovézt na UMJ.“

„Na co?“

„Lékařsko-právní pohotovost. Při smyslech, reaguje, pravděpodobně oběť týrání. Zdůrazni, že poručiice Henebellová, DIPJ¹ je na místě. Řekni jim, ať sebou hodí, o. k.?“

„Jasně,“ odpověděl Jérôme s telefonem u ucha.

Mladá žena byla čím dál rozrušenější, prsty křečovitě svírala příkrývku.

„Moje matka! Musíte to říct mojí matce! Marie Moinetová, jmenuje se Marie Moinetová. Třída Maršála Leclerca 282 v Caen. Ano, v Caen. A taky... A taky mému bratrovi! Frédéric Moinet! Ulice Vacher, Staré Lille! Prosím!“

„Budeme je kontaktovat, teď jste ale nejdůležitější vy. Jak se jmenujete?“

„Manon. Manon Moinetová. Jsme v Lille?“

„Ano. Já...“

„Vy... Musíte mě zavézt domů. Stejná adresa jako můj bratr. Okamžitě! Snažně vás prosím! Potřebuji svůj přístroj! Můj přístroj!“

„Jaký přístroj?“

Aniž by odpověděla, chytila se Lucie, která ji klidně uchopila za ruce a ucítila ránu v ženíně levé dlani.

„Poslouchejte, Manon, jmenuji se Lucie Henebellová a jsem policejní poručiice. Už se nemusíte ničeho bát, brzy se vrátíte domů. Nejdřív vás však musíme odvézt do nemocnice, aby se na vás podíval lékař. To je postup, který jsme povinni dodržovat, když máme co do činění s poněkud... dezorientovanými lidmi. Rozumíte?“

„Ano, ano. Rozumím naprosto, ale...“

¹ Mezikrajské ředitelství justiční policie

„Budou tu za necelých deset minut,“ vložil se do rozhovoru Jérôme.

„O. k.,“ odpověděla Lucie. „Teď mi, Manon, řekněte, co se vám stalo.“

Lucie otočila dlaň mladé ženy. Zaschlá krev. Podívala se zblízka. Jedna velká krvavá rána.

Nápis. „Pr je zpět“

Zvedla rychle hlavu a zeptala se: „Kdo vám to udělal?“

Manon odvrátila pohled a pak vykřikla:

„Moje hodinky. Moje hodinky zmizely. Co je dnes za den? Co je za den? Odpovězte!“

„Ptala se nás na to samé před pěti minutami,“ řekl jeden ze studentů.

Lucie naznačila shromážděným, aby ustoupili a zmlkli.

„Dnes je úterý. Ale uklidněte se, ano?“

„Úterý... Úterý... Dobře... únor... 2007, je to tak? Odpovězte, je to tak?“

Vzrušený šepot. Lucie zachovávala klid.

Profesionální reflex. Hlavně tu ženu zbytečně víc neznervózňovat.

„Je duben. Konec dubna...“

„Můj bože! Duben. Už je duben.“

Manon na chvíli vyčerpaně zavadla, pak se náhle vzchopila a popadla Lucii za límec jejího kabátu.

„Povězte mi, co se stalo! Co tu sakra dělám? Kdo jsou tito lidé? Proč se na mě všichni dívají? Povězte mi to! Prosím!“

Křičela. Lucie se vymanila z jejího sevření a jemně se odtáhla. Ta žena zjevně potřebovala psychiatrickou pomoc.

Odpověděla co možná nejklidněji: „Viděli vás bloudit po Vaubanově třídě. Celou zablácenou. Úplně vyčerpanou. Pomohli vám a dovezli sem před pár minutami. Nevzpomínáte si?“

Manon Moinetová vrhla na skupinu studentů znepokojený pohled.

„Všechny ty tváře... Je tu moc lidí. Moc neznámých lidí. Madam, ať odejdou.“

Lucie se otočila k přihlížejícím.

„O. k., děkuji všem za vaši pomoc, bylo to od vás moc laskavé. Ale... za chvíli dorazí pomoc, už se můžete vrátit domů. Odneste prosím ten hrnek s horkou čokoládou... Deku tu nechám složenou... Jérôme, řekni prosím Anthonymu, že se asi chvíli zdržím. Ať zatím hlídá moje dcery.“

Brblání, nikdo se neměl k odchodu. Až když vytáhla z kapsy průkaz, shromáždění se dalo do pohybu.

Jakmile se Manon ocitla s Lucií o samotě, řekla: „Potřebuji doktora. Doktora, prosím. Chci vědět. Chci vědět, jestli se mě dotkl. Madam, doktora. Rychle.“

„Nebojte se, teď pojedeme na pohotovost. Postaráme se o vás, ochráníme vás, ano?“

„Musíte mě mít za blázna. To je jasné. Ale... jak to jen vysvětlit? Vymyká se to veškeré logice.“

Lucie se znovu naklonila těsně k Manon a jemně ji pohladila po zádech.

„Co kdybychom to vzaly od začátku? Držel vás někdo proti vaší vůli?“

„To on. Ano on. Tím jsem si jistá.“

„Kdo je *on*?“

„Vy to nevíte? Ještě jsem vám to neřekla? Ale ano, ale ano, musíte to přece vědět. Určitě jsem vám to řekla...“

„Ne, ještě jste mi to neřekla. Opravdu.“

„Ještě ne. Ještě ne, jak to, že ještě ne? Je to Profesor! *Ten* Profesor!“

„Jaký Profesor?“

Manon očividně nechápala, proč Lucie nerozumí tak jasné nářeční, a opovržlivě si ji měřila.

„Jste od policie a pokládáte mi takovou otázku? Jak to, že o tom nevíte? To je nemyslitelné. Přece ho musíte znát. Profesor!“

Otřela si nos krajem rukávu a přitiskla kolena k hrudi.

„Nikdy svým obětem nedal sebemenší šanci. Nikdy. Proč by měl ušetřit zrovna mě? To neodpovídá jeho modu operandi! To nedává žádný smysl! Chápete?“

Lucie zavrtěla hlavou. Ta žena mluvila o *modu operandi*, což je dost technický termín. Policajtko?

„Profesor... Chcete říct vrah?“ zeptala se Lucie.

Manon se podívala na zářezy ve své dlani.

„A nebo... Možná jsem ho zabila... Ano. Povedlo se mi to, konečně jsem ho našla a zabila. Vlastními rukama. Je to možné. Ano, ano, bylo by to logické. Všechny ty roky...“

Byla v jednom varu, jakoby jí muka proučila přímo pod kůží, už už se prodrat na povrch. Lucie pozorovala její dramaticky naléhavou mimiku, svalovou ztuhlost, nervové záškuby.

Jaké temné hrůzy tato žena zakusila? Profesor, je zpátky... Lucie nedokázala potlačit silné zachvění.

Náhle se za nimi prudce zabouchly dveře. Manon nadskočila. Pak její paže bezvládně klesly a začala se rozhlížet po místnosti, stěnách, dece.... Vstala, v panice si začala prohledávat kapsy a zeptala se: „Madam?“

Lucie, která čekala, že se každou chvíli objeví zásahová jednotka, odpověděla s mírným zpožděním: „Ano?“

„Co tu vůbec dělám? A kdo jste sakra vy?“

4.

Lucie pomohla Manon usadit se na zadní sedadlo záchranného policejního vozu. Předtím se jí podařilo dovolat Anthonyemu. Jérôme už mu dal předtím vědět co a jak a on neměl nic proti, aby se o obě Luciina zlatíčka postaral, než se maminka vrátí.

Lucie pracovala pravidelně s pohotovostním policejním sborem, avšak čím dál méně častěji s nočními hlídkami. Vrchního seržanta Tiberta a jeho kolegu Malfeuilla viděla poprvé. Chlapi jak hory s rameny, co sotva projdou dveřmi, věčně za volantem s očima na stopkách, doma si jich asi moc neužili.

Než se rozjeli, pustil Tibert stěračce na plné obrátky.

„To je počasíčko. V životě jsem něco takovýho nezažil.“ Mrkl do zpětného zrcátka a vyrazil.

„Tak jaký je plán?“

Manon se třásla. S hlavou ve stínu a zavřenýma očima právě usnula přemožena únavou.

„Netuším,“ odpověděla Lucie tiše, vysoušejíc si vlasy ručníkem. „Vypadá to na únos: hluboké zářezy na zápěstích a kotnících.“

„No nazdar!“

„Přesně jak říkáš. Má pořádný problém s pamětí.“

„Není schopná si vzpomenout ani kdy, ani kde.“

„Amnézie?“

„Spíš traumatický šok. Zná své jméno i adresu. Ale má to v hlavě dost popletené, mluví rychle, zmateně. Říká například, že je jí tři-

cet dva let a hned na to, že musí okamžitě nutně nakrmit svého psa Myrthe.“

„No, má asi silný smysl pro priority.“

Tibert si vzal pastilku na bolest v krku a nabídl jednu Lucii, která odmítla.

„Žádná poranění hlavy, podlitiny, modřiny?“ zeptal se.

„Každopádně nic viditelného. Uvidíme, co řekne lékařské vyšetření. Nelíbí se mi to. Nepamatuje se na únosce, únos už vůbec ne, vypadá to dost špatně.“

„GHB²?“

„Vůbec nevím.“

Lucie jemně položila ruku na Manonino čelo. Žádná horečka.

„Je k smrti unavená, jakoby nespala celé roky. Jaký parchant ji mohl takhle zřídit?“

„Stejný typ parchanta, který málem ubil k smrti svou ženu a znásilnil svou malou dceru. Včera večer ve Wazemmes. Co, Malfeuilli?“

„Jo, odpověděl jeho kolega. Holka si poleží nejmíň měsíc v nemocnici. Přelámaná čelist. Láhví od kořalky.“

Lucie zůstala chvíli zamyšlená.

„Volala jsem centrálu, prověří její totožnost, ozvala se po chvíli. A pokusí se spojit s matkou žijící v Caen. Tak mi to aspoň oznámila.“

Tibert pustil ventilaci naplno. Kvůli mlze nebylo vidět téměř na krok.

„Co to má za krvavou ránu na ruce?“ zeptal se Malfeuille s otočenou hlavou.

„Něco příšerného. Má to úplně rozkuchaný. Věta vyřezaná pěkně ostrou kudlou nebo čím... *Pr je zpět.*“

² Gama-hydroxybutyrát, běžněji známý jako tekutá extáze, který často používají sexuální predátoři k uspání svých obětí.

„To snad není pravda... To je fakt strašný, bude mít jizvu na celý život. Ten *Pr*, kdo to je?“

„To netuším. Mluvila o Profesorovi...“

„Sériový vrah před čtyřmi pěti lety...“

Všichni zmlkli. Jen drtící směs tíživého ticha a deště.

Malfeuille nakonec řekl:

„A vy jí věříte?“

„Já věřím hlavně tomu, že je ta žena v šoku... A ty nápisy na její kůži, ty si nevymyslela.“

Vedle ní oddychovala Manon stále hlouběji a pravidelněji.

„V každém případě je tím posedlá,“ pokračovala Lucie. „Nepamatuje si ani odkud přišla, ani kdo ji unesl, ani co je za měsíc. Zato mi bez přestání vykládala o Profesorovi. Jako by ovládal celou její mysl. To je opravdu zvláštní.“

„Sakra divný, jo. S naším *Lovcem zrzek* bychom tak měli co dělat se dvěma totálními magory kroužícími teď nad Francií jak supi. Tahle žena je možná předzvěst pěkně zlý katastrofy.“

Lucie si vyhrnula límec kabátu. Pak, aniž by odpověděla, opřela se čelem o okno nechala se vtáhnout do záplavy venku. Napravo míjeli přístav Lille a jeho dlouhá skladiště. Pak most, dálnice A25 a brzdová světla kamionů vystřikujících do deště krvavě rudé květy.

Před čtyřmi pěti lety by při podobném typu vyšetřování cítila bezmezné vzrušení a příchod této ženy by pro ni byl darem z nebes. Únos, přízrak, číhající psychopat... Šance konečně zhmotnit to, čím se od mládí mučila prostřednictvím četby a krváků, jež hltala po desítkách. Ale pohládít si Zlo takhle zblízka, v jeho intimitě³... Přísahala si jedno:

Tohle už nikdy.

Lucie zvedla hlavu. Před ní se tyčila osvětlená nemocniční budova bičovaná deštěm. Doupě poznávání lidského těla. Čtvereční

³ Viz román *Pokoj mrtvých*.

kilometry vyhrazené nemocem, studiu, medicíně. Kardiologii, neurologii, psychiatrii. V tomto systému budov znala policie jednu lépe než ostatní: UMJ, podlaží -1 nemocnice Roger Salengro. Znásilnění, fyzické týrání, drogy, mrzačení... Místo setkávání obětí a útočníků v policejní vazbě.

Auto zaparkovalo vedle sanitek v krytém prostoru stranou. Policisté položili Manon na nosítka.

„Vůbec se neprobudila! Je úplně grogy!“

„Rychle, pospěšte si!“

Doběhli s nosítky na příjem.

Přispěchal k nim doktor následovaný zdravotní sestrou. Ostře řezaný profil, kulaté brýle se zelenými obroučkami. Doktor Flavien.

„Pánové... Poručice Henebellová! Tak jste se vrátila? Chyběla vám atmosféra noci?“

„Atmosféra ne. Ale vy ano.“

Flavien si bez mrknutí oka sundal brýle a začal je pečlivě čistit. Dvě rýhy, které mu zanechaly na nose, svědčily o předlouhém dnu plném vnitřností a krve.

„Kde je žádanka?“

„Hned vám ten papír připravím,“ odpověděla Lucie. „Trochu mě to všechno zaskočilo. Teď je nejdůležitější ta žena.“

„Zaskočilo?“

Doktor pokrčil rameny, zatímco sestra i nosítka zmizely za lítacími dveřmi.

„S vámi je to pořád stejná písnička,“ povzdechl si doktor. „V lékařsko-soudním existuje také to soudní. Znáte jeho význam?“

Lucie se ovládla, ačkoliv jí Flavien už lezl na nervy.

„Počkám na vás, doktore... A pozvu vás na dobrou kávu, jakmile skončíte. Dejte si na té ženě záležet, prosím.“

„Dobrou kávu, no jo...“

Odcházel a aniž by se otočil, dodal:

„Nezapomeňte na moje lejštro, jinak žádné potvrzení.“

„Tomuhle týpkovi je těžký se zalíbit,“ řekl Tibert. „U policie by mělo pracovat víc ženských. Ulehčilo by to práci...“

„Kdyby stačilo jen to...“

Zacinkal klíčky od auta.

„Co my, můžem už jít?“

„Jasně, jděte. Zůstanu u ní. Bude u sebe někoho potřebovat, až se probudí.“

„A jak se dostanete domů?“

„Domluví se se saniťákama. Díky, kluci.“

Než se vrhla do vyplňování lejštra, vyšla si Lucie zatelefonovat na terasu. A to si představovala, jaký si udělá klidný večer. To se tedy vážně říct nedalo... Ale popravdě řečeno začínala v tom nacházet jisté nebezpečné zalíbení. Pomyslela na své dcery, které nechala samotné s Anthonym. Polda, matka, křehká rovnováha na oscilující váze.

Ne, ne, pomyslela si. Jen zahájit vyšetřování, předat děťátko ještě pěkně v zavinovačce a zmizet. Udělat svou práci, nic víc. Na DIPJ byli o jejich dvojčatech informováni a byli dost vstřícní, tedy jak jen vstřícný může policejní velitel být.

Nepracovat v noci, jak jen to půjde. Její slib...

Lucie popadla svůj mobil a najela na kontakty, hledala nové číslo pohotovostní služby. Sakra, nebyla schopna si zapamatovat pitomé desetimístné číslo... Zatracená paměť, zatracená třicítka, zatracené stárnutí.

Jména se posouvala shora dolů. Amélie, Corinne, Eva, Máma... Pierre... Pierre Norman... Kolega, přítel, milenec... Její polda s ohnivou kšticí, závislý na svém rodném městě, Dunkerque... A přesto tak rychle přesídlil do Marseille, no jo, už je to tři roky, co se připravovala na zkoušku poručíka... Lucie neměla čas smazat jeho číslo. Nebo možná ani nikdy nechtěla?

Zavřela oči. Komisariát v Dunkerque, na nábřeží... Jeho malá kancelář v horním patře, naproti La Duchesse Anne. Slaná vůně přístavu... Lille bylo tak jiné, tak sofistikované. Diamant lehce se dotýkající půlměsíce uhlí.

Zhluboka se nadechla a stiskla *Smazat*.

„Zdravím, veliteli Pierre Normane,“ zabručela do dunění hromu. „Pěkně to tam u vás v zátoce fičí, dost daleko od nás...“

Vytočila číslo nonstop linky v kanceláři DIPJ. Aniž by čekala na odpověď, ihned se zeptala:

„Nějaké informace o Manon Moinetové?“

„No, zrovna jsem se chystal vám volat!“ odpověděl pohotovostní technik, OPJ⁴. „Nemá žádný záznam, ale máme tu dvě docela zajímavé věci. *Primo*, informace od městské policie: vlítl k nim týpek, úplně vykořeněný. Že prý sebral osobu ženského pohlaví, co se motala na kraji silnice, asi čtyřicet kiláků odsud, někde u Raismes!“

„Manon Moinetová?“

„Jo, takhle se mu představila! Požádala ho, aby ji zavezl do Starého Lille, pak ho praštila či co, a hned nato vyskočila z auta, jen tak na semaforu, když zrovna naskočila červená, kousek od Béthuneské brány.“

„To je docela pěkný kus pěšky od Vauban.“

„Jo, hlavně v tomhle počasí. A chlápek se jen vyjeveně díval, jak odchází. Pak se za ní vydal, aby jí pomohl, a ona mu jednu napálila! Koukal prej jak vůl, co blbne...“

„Je pořád na 88?“

„Kolegové si ho vzali trochu do parády.“

Lucie poodešla trochu víc pod verandu schovat se před stále silnějším deštěm.

⁴ Zaměstnanec soudní policie.

„Řekni jim, ať ho tam zdrží! Zavolej taky na komisařství nebo četnickou stanici v Raismes, ať jsou v pohotovosti! Má tě kdo vystřídat na nonstop lince?“

„Malouda.“

„O. k. Vezmi si na pomoc nějakého kolegu, musíme se tam co nejrychleji dostat. Moinetová šla pěšky, čili nemohla být daleko od místa, kde ji zřejmě drželi. Chlápek z 88 ti musí ukázat místo, kde ji nabral. Musíme jednat co nejrychleji! Zkusím sehnat nějakou zásahovku, aby mě tam dovezla. Pokud to klapne, měla bych tam být maximálně do deseti minut. Pokud ne, jděte na to beze mě, o. k.?“

„O. k. Ale... počkejte ještě, než zavěsíte! Je tu ještě něco sakra divnýho, co se týče Moinetové.“

Greux se na chvíli odmlčel.

„A co? Mluv, na co sakra čekáš?“ vykřikla netrpělivě Lucie.

„Jde o její matku, Marii Moinetovou. Adresa, kterou jste mi dala, ta v Caen... Volal jsem tam. Vzal to nějaký chlap.“

„Otec?“

„Ne tak úplně. Nový majitel.“

„Cože?“

„Marie Moinetová na této adrese už tři roky nebydlí.“

„Sakra! Jako by to už takhle nebylo dost komplikovaný. Přesto je to adresa, kterou mi dala! A zjistils její aktuální adresu?“

„No... jo. Bulvár mrtvých.“

„Cože?“

„Bulvár mrtvých, prostě hřbitov! Ta ženská už je víc než tři roky po smrti.“

„Tři roky? Děláš si srandu? Její dcera po mně právě chtěla, abych se s ní spojila!“

„Oddělala se v nějaký psychiatrický léčebně. 8. července 2004.“

Lucie zavěsila. Vůbec ničemu nerozuměla. Vypadalo to na dlouhou noc.

A najednou tu byl zpět. Ten pocit viny. Její dcery, žádná noční práce. Její slib...

Stačilo zavolat nějakému náhradnímu důstojníkovi a vrátit se domů. Velitel by zrovna neskákal do nebe, ale pochopil by to.

Měl ji rád, ji, tu malou holku z Dunkerque.

Její dcery, Manon. Manon, její dcery. Reakce. Rychle.

Spěchala na pohotovost. Flavien k ní naléhavě vykročil.

„Máte chvíli?“ zeptal se jí.

„Poslyšte, já...“

Na vteřinu zapřemýšlela.

„Právě jsem s někým telefonovala. Musím co nejrychleji odjet do Raismes, pacientka tam byla spatřena, jak se motala na kraji silnice. Zavolám nějakého kolegu, aby se o ni postaral.“

Flavien zvedl ruku.

„Myslím, že byste tu cestu měla odložit.“

„Co se děje? Jde o Manon? Vyšetřil jste ji? Ona ne...“

„Stále leží na vyšetřovně. Když však otevřela oči, já...“

Zamračila se a zatvářila velmi vážně.

„Pojďte za mnou. Je to nahoře na oddělení neurologie. Manon na vás čeká.“

„Ale... Právě jste mi řekl, že je dole!“

„To dobře vím, drahá poručice. Ale připravte se na šok. Neboť vám ručím za to, že je i nahoře.“

5.

Ve stanici Châtelet se Romain Ardère nechal unášet pojízdovým dopravním pásem k lince č. 4 pařížského metra směr Nádraží Montparnasse. Vánek ovívající jeho tvář mu dělal dobře. Zhluboka se nadechl. Ředitel Tisíce a jedné hvězdy oceňoval v tuto pokročilou večerní hodinu klid podzemních chodeb.

Od pěti hodin od rána se nezastavil. Vracel se z důležitého jednání s různými dodavateli pyrotechnického zařízení, pojišťovány, svým uměleckým ředitelem, a hlavně s místostarostou Saint-Denis.

Výsledek dnešního dne? Jeho malá společnost byla součástí užšího výběru – *short listu* – na pořádání ohňostroje 14. července v Saint-Denis. Jistě, ještě ne na Eiffelově věži, ale pomaloučku, polehoučku, tohle stotisícové město mu mohlo umést cestičku. Název projektu: *Nebeská říše*.

S šancí jedna ku pěti, že bude vybrán, měl Ardère oproti svým konkurentům velkou výhodu: *hvězdný koktejl*, skutečná bomba, tajný mix dusičnanu barnatého, oxidu strontnatého, chloridové mědi a složitého činidla uvolňujícího zrnka světla ve tvaru různých barevných diamantů. Geometrická přesnost aplikovaná kouzlem představitosti. Dosud neviděno.

Muž v bezvadně padnoucím obleku angažovaného a mladistvého vzezření se již předem těšil. Jedna taková smlouvička by jeho firmě umožnila prorazit. Překročit hranice departmentu Maine-et-Loire a dostat se dál, vstříc novým horizontům, novým výzvám.

On, který začal od píky, doslova z nuly, mohl již brzy rozpálit celou Francii svými čarovnými představeními.

Nastoupil na eskalátor. Jakmile se ocitl na nástupišti, vložil si aktovku mezi chodidla a jal se pozorovat mladé lidi na druhé straně kolejí hrající fotbal s plechovkou od Coca-Coly.

Intelekt proti chátře. V jejich věku už dobýval svět; oni jen přezívali, pohrdal jimi.

Vlak vyrazil z temné díry. Ardère se usadil na sklápěcí sedadlo, povolil si uzel na kravatě a vytáhl z kapsy antistresové kuličky s vyraženým logem své firmy. Převaloval je mezi prsty. Vydávaly lehký kovový zvuk, jenž ho uklidňoval. Červená koule, modrá koule, Jin a Jang. Jin a Jang.

Pomalu otočil hlavu doprava. Pohled na kruh nastříkaný na posuvných dveřích mu připomněl jeho tajnou místnost vyzdobenou cirkusovými nástroji, balonky, hůlkami, a především terčem kdysi používaným jedním slavným vrhačem dyk. Právě v tomto malém doupěti vytvořil své oslnivé amalgámy. Svou tajnou zahradu. Svůj smysl života.

Ardère zíral na svůj odraz v bočním okně. Příští stanici bloudily jeho oči po vykachlíčkových zdech, zachytily slepý proud kolemjdoucích a zastavily se na reklamních panelech, z nichž většina vyzdvihovala přednosti nového románu Stephena Kinga.

Náhle se mu prudce rozbušilo srdce.

Vyskočil a rychle se protáhl dveřmi.

Zíral na třímetrový plakát před sebou, ze kterého na něj shlížela úchvatná dokonalá žena s oslnivě modrými duhovkami.

Byla to ona. Neměl nejmenší pochybnost.

Ardère položil aktovku na zem a otřel si kapesníkem obličej. V hlavě mu hučelo. Únavou. Šokem z plakátu, který právě spatřil. Rychle se vzpamatoval. Bylo to už tak dlouho, dávno pohřbené. Dokonce se trochu pousmál nad tím zvláštním závanem náhody.

Ale nebyla to náhoda.

Sklouzl pohledem níž, neschopen od plakátu odtrhnout zrak a přečetl si slogan dole: *Dělejte to jako já, s N-Tech nezapomenete nikdy své vzpomínky.* Zatnul zuby. Ta mrcha Manon Moinetová je zpátky.

6.

Policejní poručice a doktor z pohotovosti vystoupili z výtahu a zamířili k Paměťovému centru na Neurologickém oddělení. Na korkové nástěnce u recepcce byly připíchnuté plakáty o Alzheimerově chorobě, epilepsii, Lewyho nemoci. Nic radostného.

Tvář této pacientky mi něco říkala, vysvětloval Flavien. Pak, když otevřela oči, mi to došlo. Ta tolik zvláštní modř jejích duhovek. Ten pohled se nedá zapomenout... Alespoň já ne! Vzpomněl jsem si, že jsem ho už viděl, právě tady, ano před dvěma hodinami, než zaútočila na strážného.

Před dvěma hodinami? To se mi vážně nezdá. Tou dobou bloudila ulicemi Lille, někde kolem Béthuneské brány. Myslím, že se mýlíte.

Však mi to řeknete sama...

Otevřel dveře do ordinace.

Na zdi před ní visel plakát. Lucie se opřela o zárubeň. Nevěřila vlastním očím.

Pane Bože! Co to je za bordel?

Byla přímo před ní, na lesklém papíře: Manon.

V ruce držela elektronický ovladač. Dole na plakátu hlásal reklamní slogan: *Dělejte to jako já, s N-Tech nezapomenete nikdy své vzpomínky.*

„Doktore! Co to má znamenat?“

Bezradně pokrčil rameny.

„Zůstaňte tady, jdu najít profesora Ruffauxe nebo nějakého jeho zástupce... musím se vrátit na pohotovost postarat se o naši hvězdu. Průběžně mě informujte, takhle historka mi vrtá hlavou.“

Lucie, zároveň uchválena a zmatena, přikývla, aniž by dokázala odtrhnout oči od plakátu, na kterém Manon v béžovém kabátku, s oslnivým úsměvem a lehkým make-upem zářila krásou.

Poručiče přistoupila k plakátu. Kdo byla tedy ta promočená a vystrašená oběť v teplácích ležící na ošetřovně pohotovosti?

Ucítila, že za ní někdo stojí, a otočila se.

„Jsem doktor Khardif,“ řekl muž jižanského typu impozantní postavy. „Můj kolega mě požádal, abych za vámi zašel, ale nemám moc času, zkuste mi tedy, prosím, v rychlosti říct, co se stalo. O co tu jde?“

Lucie se představila a co nejstručněji mu vysvětlila situaci. Neurolog, zástupce přednosta neurologie a neurovaskulární patologie, si pomalu promnul svou perfektně zastřiženou bradku.

„Manon Moinetová se stala obětí únosu?“

„Vy ji znáte?“

„Ne, vlastně ne. Ale už nějakou dobu je jakousi emblematickou figurou nemocnice Swynghedauw.“

„Omlouvám se, jestli vám připadám jako z nějaké jiné planety, ale... co je to ta nemocnice Swyn...?“

„Swynghedauw, ta pestrobarevná budova o sto metrů výše. Tady v Roger Salengro diagnostikujeme a léčíme mimo jiné patologie mozku. Zaměřujeme se na neuroradiologii, funkční zkoumání zraku a poruch paměti. Nemocnice Swynghedauw se specializuje na rehabilitaci důležitých kognitivních a paměťových disfunkcí. Poranění hlavy, v poslední době retrográdní a antero-
grádní amnézie.

„To mi moc neříká.“

Khardif se usadil do koženého křesla za velkým psacím stolem a položil ruce před sebe.

„Zkrátka řečeno, posláním nemocnice Swynghedauw je zabránit pacientům s poškozeným mozkem, kteří opustí naše lůžka, aby pak bloudili kdesi v přírodě, aniž by věděli, kdo jsou a kam jdou.“

„A Manon je jednou z těchto pacientek?“

„Víc než to. Díky ní se zrodilo partnerství mezi nemocnicí a elektronickými organizátory N-Tech. Neuronal Technology, znáte to?“

„Ano, vím, o co jde.“

„Vytvořili společně program s názvem MemoryNode. Něco úžasného pro N-Tech, ale ještě víc pro Swynghedauw. Výrobce elektronických organizátorů právě spustil nesmírně důležitou reklamní kampaň vyzdvihující univerzální aspekt svého přístroje tím, že jej mohou používat i lidé s amnézií, hluchoněmí či nevidomí a vést přitom méně... obtížný život. Fotku Moinetové můžete teď spatřit téměř po celé Francii.“

Lucie vytáhla malý zápisník, který nosila stále s sebou.

Zachytila přitom zvědavý neurologův pohled ulpívající na jejich obnošených rangerských a přiléhavých džínách.

„Přiznám se, že v tomhle oboru nemám tak úplně jasno,“ pokračovala, v rozpacích nad svým oblečením. „Pokud je tedy Manon Moinetová jednou z vašich pacientek, čím přesně trpí?“

Doktor jí galantně podal pero vykukující mu z kapsy pláště.

„Nikdy jsem ji neléčil osobně, nemám ani přístup k jejímu spisu. Měla byste si promluvit spíš s jejím neurologem. Můžu vám nastínit jen jakousi... teoretickou představu o jejím stavu. Globální koncept, který nemusí nutně zcela platit pro případ Moinetové.“

„Poslouchám vás.“

Zhluboka se nadechl.

„Z patologického hlediska trpí Manon Moinetová hipokampální amnézií schematicky nazývanou anterográdní...“

„Výborně. Můžete mi to přeložit?“

Bez úsměvu pokračoval:

„Pro tuto amnézii je charakteristická neschopnost zapamatovat si nové vzpomínky. Aniž bychom se pouštěli do složitého vysvětlování, pacienti, kteří jí trpí, mohou venčit psa dvacetkrát denně, aniž by si to uvědomovali. Chybí-li jim organizace, nejsou schopni vést normální život. Začnou se chovat podivně, dělají nesmyslné věci. Najedí se třeba dvakrát za sebou, neboť zapomenou, že už jedli. Vráťte-li se teď za Moinetovou, nepozná vás.“

Lucie si zapisovala klíčová slova rozhovoru. Manoninu chování, té neurčité hrůze, kterou pociťovala v rezidenci Saint-Michel, teď rozuměla o něco lépe. Zeptala se specialisty:

„Něco jako alzheimer?“

Khardif zavrtěl hlavou a nadechl se.

„Onemocnění, které označujeme jako jednu z mnoha patologií související s pamětí... ne, ne, ne... Alzheimerova choroba je neurodegenerativní patologie. Osobnost se časem postupně zhoršuje, až se propadne do úplné demence. To není případ Manon Moinetové, ani zdaleka ne. Zachovala si všechny své intelektuální schopnosti, charakter, energii. A věřte mi, že přesvědčit společnost jako N-Tech, aby nemocnici poskytla finanční prostředky, vyžadovalo opravdu velké úsilí! Ve skutečnosti je tato relativní stabilita téměř jistě dána faktem, že ostatní typy paměti zůstaly ušetřeny, neboť se nacházejí v oblastech méně citlivých na nedostatek kyslíku nebo glukózy.“

„Ostatní typy paměti?“

Khardif se zvedl.

„Celé 20. století medicína nikdy nerozlišovala mezi vzpomínkou na to, co jsme připravili k večeři, a tím, jak jsme to připravili.

Přesto tyto dvě vzpomínky stimulují rozdílné typy paměti v odlišných oblastech mozku. Jenže na to, abych vám vysvětlil záhady našeho mozku, bych potřeboval nejméně celý život... a já mám povinnosti. Vězte však, že pacienti postižení tímto typem onemocnění si velmi dobře pamatují svou minulost, stále umí řídit auto nebo hrát na klavír a jsou dokonale schopni se učit. Ne pamatovat si tváře, věty, písně, avšak učit se gesta, automatismy. Zapnout si bezpečnostní pás, zhasnout světlo, probudit se a vstát, když zazvoní budík...”

„Něco jako podmiňování?“

„Přesně tak, podmiňování, to je termín, který používáme. Velkým problémem však je, že tito lidé nemají vůbec tušení o tom, že věže Světového obchodního centra byly zničeny nebo že papež Jan Pavel II je mrtvý. Žijí v kradmé přítomnosti, s minulostí, která se postupně vymazává, a budoucností, která je jen pouhou iluzí. Jednou jsem se setkal s člověkem trpícím *herpes simplex* encefalitidou, byl přesvědčený, že žije v roce 1964, a nechápal, proč lidé kolem něj stárnou. Neustále opakoval to samé, nedokázal si zapamatovat třicet řádek textu, aniž by zapomněl na začátek, vedl si deník, kam si zapisoval stále stejnou jedinou větu: *Právě jsem se probudil*. Informace se již neukládala do jeho dlouhodobé paměti, do studnice vzpomínek, do té, jež nám umožňuje třeba číst román nebo sledovat film, aniž bychom ztratili nit a pojem, o čem to vlastně celé je.

„Chcete říct, že... Manon možná netuší, že její matka zemřela? Že si není schopná vybavit vzpomínku, která se jí tak hluboce niterně dotýká?“

„Jestli se to stalo po její mrtvici, tak ne, není. Jak jsem se vám snažil vysvětlit, tiskařům, kteří vyrábějí vzpomínky v oblasti mozku nazývané hippocampus, došel inkoust. Jste policistka. Představte si, abyste to pochopila, že je neustále pod vlivem benzodiazepinů nebo GHB, té vaší drogy, co používají gauneři, než znásilní nic

netušící ženu. Vypijte dvě sklenky šampusu, spolkněte prášek na spaní a uvidíte, jak se zhruba každou sekundu cítí. Tohle všechno je čistá chemie, dokonce elektřina: jako když přeríznete kabel, proud přestane téct.“

Lucie se usilovně snažila vstřebat informace, neboť tento mozkový fenomén odporoval veškeré logice. Co se dělo, když se Manon snažila najít svou matku? Dovídala se znovu a znovu o její smrti? Hroutila se pokaždé v slzách, dokud nezapomněla důvod svého žalu?

Jak vůbec dokázala žít? Vycházet z domu, nakupovat, vybírat peníze, vědět, kam jde?

Tolik otázek, tolik neznámých. Lucii došla slova. Neurolog přerušil tok jejích myšlenek:

„Mohla byste mi, prosím, vrátit mé pero? Je to Faber-Castell, velmi mi na něm záleží.“

Prsty švadlenky ho zastrčil na přesně stejné místo na kraji kapsy pláště.

„Budu muset jít. Opakuji, neznám spis této pacientky, nikdy nebyla v našem centru léčena. Mohu vám však dát jméno mého kolegy. To on má na starost program MemoryNode, je neurolog a pravidelně spolupracuje s neuropsychology, kteří se rovněž podílejí na léčbě Manon Moinetové.“

„Poslouchám vás.“

„Charles Vandenbusche. Nepokoušejte se mu však volat dnes v noci, Swynghedauw je denní stacionář a její lékaři nesnáší, když se jim volá domů. Za den toho mají až až.“

„Oběti bohužel nemohou vždy čekat.“

Khardif pokračoval, aniž by věnoval pozornost její poznámce:

„Právě jste poodhrnula závěs jedné z nejzáhadnějších a nejvzrušivějších kapitol lékařství, drahá inspektorko... Paměť. Pružný labyrint složený z miliard různých cestiček.“

„Poručice, ne inspektorka.“

„Prosím?“

„Jsem poručice, ne inspektorka. A musím přiznat, že mě to vzrušuje jen napůl, neboť mám před sebou ženu, která zřejmě nebude schopna poznat svého únosce... Poslední věc. V čem přesně spočívá ten program MemoryNode?“

„Je to šance pro lidi trpící amnézií. Způsob, jak jim vrátit zdání paměti díky speciálním funkcím N-Tech. Fotky, nahrávky, tlačítka *Kdo, Co, Kde, Jak*... Taková protetická paměť... Ale promluvte si s Vandenbuschem. Určitě si udělá čas, aby vám tohle všechno vysvětlil.“

Neurologův mobil se rozdrnčel.

Khardif se ohlásil. Poté, co zavěsil, vyrazil ke dveřím a řekl:

„To byl doktor Flavien. Chce s vámi okamžitě mluvit.“